

Аннотация

Мальский М. М. Принципы транснационального исполнительного процесса. – Стаття.

В статье проанализированы основные принципы транснационального исполнительного процесса и осуществлена их классификация, что позволило выделить его подотраслевые принципы и подтвердить целесообразность выделения такого процесса в отдельную подотрасль права.

Ключевые слова: транснациональный исполнительный процесс, исполнительный процесс, принципы транснационального исполнительного процесса.

Summary

Malskiy M. M. Principles of transnational enforcement process. – Article.

This article is devoted to the analysis of main principles of transnational enforcements process and their classification, what allowed to define its sub-branch's principles and to confirm expediency of excretion of such process into separate sub-branch.

Key words: transnational enforcement process, enforcement process, principles of transnational enforcement process.

УДК 347.78

К. О. Зеров

ВІЛЬНІ ПУБЛІЧНІ ЛІЦЕНЗІЇ В УКРАЇНІ

Постановка проблеми. Незважаючи на детальне законодавче регулювання передачі прав на використання творів шляхом укладення «класичних» авторських договорів, все більшої популярності у світі набуває новітній спосіб, за допомогою якого відбувається розповсюдження об'єктів авторського права та суміжних прав у цифровому середовищі (у тому числі в мережі Інтернет), – вільні публічні ліцензії.

Так, деякі правовласники бажають зберегти за собою не всі права, а лише їх частину або взагалі передати свій твір у суспільне надбання. Для цього й існують вільні публічні ліцензії, вони розширюють права правовласників, надаючи їм механізм для самостійного вибору ступеня захисту власних прав.

Суть інституту вільних публічних ліцензій можна визначити принципом «деякі права застережені» (так званий «copyleft»). Таким чином, ці ліцензії займають проміжне місце між традиційним авторським правом (формула «всі права захищені») та сферою суспільного надбання.

Закріплення відповідних положень щодо правової регламентації вільних публічних ліцензій лише починають формуватися в юридичній доктрині та законодавстві.

Метою дослідження є аналіз законодавства й доктринальних підходів до розуміння поняття та правової природи вільних публічних ліцензій, їх класифікація, виокремлення істотних ознак і місця в системі цивільно-правового регулювання авторських правовідносин в Україні.

Стан дослідження. Вивченню питання щодо розуміння вільних публічних ліцензій та їх використання присвячували окремі свої дослідження В. Троцька, К. Москаленко, О. Арданов, Т. Жуковський, О. Жилінкова, М. Наумко та А. Бічук, С. Сударіков, В. Калятин, С. Середя, А. Герасимова, О. Войніканіс та інші. Однак комплексного дослідження правового регулювання вільних публічних ліцензій в Україні проведено не було.

Виклад основного матеріалу дослідження. У літературі висловлюється думка, що створене для охорони авторських прав законодавство фактично позбавляє автора можливості вільно розпоряджатися результатами своєї творчості, надавши необмеженому колу користувачів доступ до своїх творів. У нагоді таким авторам стають публічні ліцензії [1]. Однак, на жаль, в Україні на даний момент використання об'єктів права інтелектуальної власності, що розповсюджуються на умовах вільних публічних ліцензій, вкрай ускладнене [2]. Нам важко повністю погодитися з цією тезою, про що буде сказано нижче, хоча слід визнати, що певні ускладнення все ж існують.

На нормативному рівні в Україні визначення вільної публічної ліцензії відсутнє, більше того, питання використання вільних публічних ліцензій взагалі не врегульоване нормами діючого законодавства. Існують рекомендації Державної служби інтелектуальної власності України (далі – ДСІВ) щодо застосування вільних публічних ліцензій на використання об'єктів авторського права й суміжних прав [3] та рекомендації ДСІВ щодо забезпечення правомірності використання комп'ютерних програм вільного користування [4], однак вони мають рекомендаційний, а не нормативний характер.

У Російській Федерації (далі – РФ) регулювання питання використання вільних публічних ліцензій тривалий час також було відсутнє. Лише 12 березня 2014 р. було прийнято Федеральний закон Російської Федерації № 35-ФЗ «Про внесення змін до частини першої, другої і четвертої Цивільного кодексу Російської Федерації та окремі законодавчі акти Російської Федерації» [5] (зміни набирають чинності з 1 жовтня 2014 р.). Так, Цивільний кодекс (далі – ЦК) РФ було доповнено ст. 1286-1 «Відкрита ліцензія на використання твору науки, літератури або мистецтва». У ч. 1 вказаної норми зазначається, що відкрита ліцензія є договором приєднання. Усі її умови мають бути доступними невизначеному колу осіб і розміщені таким чином, щоб ліцензіат ознайомився з ними перед початком використання відповідного твору. У відкритій ліцензії може міститися вказівка на дії, вчинення яких буде вважатися акцептом її умов. У цьому випадку письмова форма договору вважається дотриманою.

У найбільш загальному вигляді вільну публічну ліцензію можна визначити як особливий вид ліцензійного договору, який надає право на використання об'єкта авторського права та (або) суміжних прав певними способами, які визначені умовами ліцензії, невизначеному колу осіб без обов'язкової виплати грошової винагороди суб'єкту авторського права та (або) суміжних прав.

Слід зазначити, що хоча правове регулювання суспільних відносин, пов'язаних із використанням вільних публічних ліцензій, відсутнє не лише в Україні, судова практика зарубіжних країн, таких як Бельгія, Німеччина, Нідерланди, Ізраїль, Іспанія, США (штати Каліфорнія та Техас), поступово визнає їх джерелами права [6].

Відповідно до рекомендацій ДСІВ щодо застосування вільних публічних ліцензій на використання об'єктів авторського права й суміжних прав вільна публічна ліцензія це загальнодоступний договір приєднання, що надає особі, яка приєдналася до такого договору, безоплатний дозвіл на використання об'єкта авторського права та (або) суміжних прав певними способами на умовах, визначених ліцензією.

Вільні публічні ліцензії поділяються на види за такими показниками:

а) *за призначенням*: ліцензії вільного програмного забезпечення, ліцензії вільного контенту, ліцензії на бази даних, ліцензії відкритого апаратного забезпечення, ліцензії відкритого патенту;

б) *за ступенем обмеженості*: договори, які пов'язані із суспільним надбанням; дозвільні (англ. permissive free software licence, потребують лише зазначення імені автора); копілефтні (англ. copyleft, розповсюдження похідних творів обов'язково повинно бути на умовах цієї ж ліцензії);

в) *за видавником*: Apache Software License (ліцензія на вільне програмне забезпечення від Apache Software Foundation); ліцензія BSD (Програмна ліцензія університету Берклі); GNU General Public License (універсальна громадська ліцензія GNU Фонду вільного програмного забезпечення); Microsoft Public License (Ms-PL) та Microsoft Reciprocal License (Ms-RL) корпорації Microsoft; Ліцензія MIT (англ. MIT License, група ліцензій, розроблених у Массачусетському технологічному інституті для поширення вільного програмного забезпечення); Mozilla Public License (MPL, вільна ліцензія корпорації Mozilla), групи ліцензій Creative Commons.

Окремо пропонуємо розглянути групи ліцензій Creative Commons як найбільш універсальних щодо об'єктного складу.

Creative Commons (далі – CC) – некомерційна організація, що виникла в США в 2001 р., створила безкоштовні для використання типові договори – публічні ліцензії, за допомогою яких правовласники можуть виразити свою волю й поширювати свої твори більш широко й вільно, а споживачі контенту – легально й більш просто користуватися цими творами.

Ліцензії CC – група типових ліцензійних угод, за допомогою яких дозволяється використання твору зазначеними в тексті ліцензії способами невизначеному колу осіб без обов'язкової виплати винагороди правовласнику, а також без будь-яких обмежень за територією. 25 листопада 2013 р. CC ввела в дію нові міжнародні ліцензії версії 4.0 [7]. Ліцензування тепер може поширюватися не лише на об'єкти авторського права, а й на *sui generis* права. Крім того, серед змін – краща підтримка анонімності, 30-денний строк для виправлення порушень ліцензій, спрощені формулювання [8].

Загальні ознаки ліцензій групи CC такі:

– не вимагають підписання письмового договору між правовласником і користувачем твору, а також будь-якої реєстрації. Початок використання твору за ліцензією Creative Commons розглядається як конклюдентна дія;

– ліцензії Creative Commons є незмінними типовими договорами, тексти яких розміщені на сайті creativecommons.org;

– ліцензії CC спрямовані на виникнення правовідносин щодо об'єктів авторського й суміжних прав між правовласником та широким колом осіб. Таким чином, можна віднести їх до невиключних ліцензій, які не виключають можливості використання ліцензіаром об'єкта права інтелектуальної власності та видачі ним іншим особам ліцензій на використання цього об'єкта у визначеній сфері [9];

– ліцензії CC складаються з трьох рівнів: перший – юридичний текст ліцензії; другий – короткий виклад, зручний довідник для ліцензіарів і ліцензіатів, який

узагальнює й виражає деякі найважливіші умови; третій рівень ліцензії створено для розпізнавання комп'ютерними програмами (від пошукових систем до офісних програм і засобів для редагування музики, що відіграють велику роль у створенні, копіюванні, вивченні й розповсюдженні творів). Для досягнення цієї мети було розроблено стандартизований спосіб опису ліцензій, який може розуміти програмне забезпечення, – CC Rights Expression Language (CC REL) [10].

Зазначається, що ліцензії CC розділили на «необмежені» та «обмежені» [11]. Проте ми не можемо з цим погодитись, адже сама CC класифікувала свої ліцензії на шість груп і два протоколи.

Attribution CC BY (ліцензія «Із зазначенням авторства») [12]. Ця ліцензія дозволяє іншим розповсюджувати, редагувати, вносити зміни й брати за основу для своїх творів первинний твір, навіть для використання з комерційною метою, проте за умови зазначення авторства.

Attribution Share Alike CC BY-SA (ліцензія «Із зазначенням автора – Розповсюдження на тих самих умовах») [13]. Ця ліцензія дозволяє ліцензіатам редагувати, вносити зміни, брати за основу для своїх творів первинний твір, навіть для використання з комерційною метою, проте за умови зазначення авторства й розповсюдження похідних творів на тих же умовах. Усі нові твори, засновані на оригінальному творі, будуть розповсюджуватись за тією ж ліцензією, а отже – будь-які похідні твори будуть також доступні для комерційного використання. Цей вид ліцензії використовується Вікіпедією [14] та іншими подібними онлайн-енциклопедіями.

Attribution No Derivatives CC BY-ND ліцензія «Із зазначенням авторства – Без похідних творів» [15]. Ця ліцензія дозволяє комерційне й некомерційне розповсюдження твору, доки останній передається цілим і в незмінному вигляді та із зазначенням авторства.

Attribution Non-Commercial CC BY-NC (ліцензія «Із зазначенням авторства – Некомерційна») [16]. Ця ліцензія дозволяє ліцензіатам редагувати, вносити зміни, брати за основу для своїх творів оригінальний твір некомерційним чином. Хоча в похідних творах повинна бути згадка про автора оригінального твору й вони повинні бути некомерційними, автори похідних творів не зобов'язані ліцензувати свої твори на тих самих умовах, що й оригінальний твір.

Attribution Non-Commercial Share Alike CC BY-NC-SA (ліцензія «Із зазначенням авторства – Некомерційна – Розповсюдження на тих самих умовах») [17]. Ця ліцензія дозволяє ліцензіатам редагувати, вносити зміни й брати за основу для своїх творів твір некомерційним чином, доки автори похідних творів вказують автора оригіналу й ліцензують свої твори на тих самих умовах.

Attribution Non-Commercial No Derivatives CC BY-NC-ND (ліцензія «Із зазначенням авторства – Некомерційна – Без похідних творів») [18]. Ця ліцензія надає користувачам найменший обсяг прав, дозволяючи їм лише завантаження оригінальних творів та їх подальше розповсюдження, доки ліцензіати вказують оригінальне авторство, проте оригінальний твір не дозволяється використовувати в комерційних цілях або якимось чином змінювати.

Протокол CC0 (CC Zero) – «No Rights Reserved» [19]. Протокол, що є ліцензією, максимально наближеною до дострокового переходу творів у суспільне надбання,

дає можливість правовласнику відмовитись від усіх авторських та (або) суміжних прав на твір, а також від усіх пов'язаних із ними претензій і позовів щодо твору, наскільки це можливо в межах внутрішнього законодавства.

Протокол CCPlus [20] є комбінацію однієї з ліцензій групи CC і додаткової ліцензії правовласника. Так, у додатковій частині ліцензії може бути передбачено, що автор не надає жодних гарантій на справне функціонування поширюваного твору.

Для кращого розуміння вільних публічних ліцензій необхідно з'ясувати їх правову природу.

На міжнародному семінарі ЮНЕСКО «Відкриті освітні ресурси та права інтелектуальної власності», що відбувся в Москві в червні 2011 р., юридичними експертами одностайно було відзначено, що ліцензії CC та аналогічні їм способи ліцензування об'єктів, які розповсюджуються в мережі Інтернет, є цивільно-правовими договорами й знаходяться в межах існуючого правового поля [21]. Не виникає сумніву щодо цивілістичної природи вільних публічних ліцензій, проте необхідно з'ясувати, до якого саме інституту цивільного права їх слід віднести. Так, існують позиції, що вільні публічні ліцензії є односторонніми правочинами або договорами приєднання.

Відповідно до ч. 1. ст. 32 Закону України «Про авторське право та суміжні права» [22] (далі – Закон) використання твору будь-якою особою допускається виключно на основі авторського договору, за винятком випадків, передбачених ст. ст. 21, 22, 23, 24, 25 Закону.

Однак відповідно до ст. 1107 ЦК України [23] ліцензія на використання об'єкта права інтелектуальної власності та ліцензійний договір є видами договорів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності. Насамперед до цієї групи віднесено ліцензію на використання об'єкта права інтелектуальної власності. Дійсно, видача ліцензії може бути оформлена як самостійний документ чи шляхом укладення ліцензійного договору. Однак сама по собі ліцензія є одностороннім правочином і не може розглядатися як вид договору. Аналогічне розмежування можна провести на прикладі довіреності як одностороннього правочину та договору доручення [24].

Якщо розглядати ліцензію як окремий документ відповідно до ч. 2 ст. 1108 ЦК України, то вона володіє всіма ознаками одностороннього правочину, передбаченими ст. 202 ЦК України, а саме: є дією однієї особи, не створює зобов'язань для інших осіб.

Т. Жуковський, який розглядає питання використання комп'ютерних програм, зазначає, що ліцензія не покладає жодних зобов'язань на користувача – вони виникають у нього через норми цивільного законодавства. Водночас вона дає користувачеві лише права використовувати комп'ютерну програму певним способом [25].

О. Жилінкова вважає доцільним розглядати ліцензію CC саме як окремий дозвіл, тобто односторонній правочин, в якому висловлено волю однієї особи на надання дозволу використовувати об'єкт авторського або суміжного права визначеним способом іншій особі. Отже, суб'єкт, якому надається такий дозвіл, наділяється відповідними правами з використання об'єктів. Обов'язки за цим правочином виникають лише в сторони, яка вчинила правочин. До таких обов'язків можна відне-

сти переважно невтручання в здійснення використання об'єкта в межах, визначених ліцензією [26].

Однак якщо проаналізувати тексти ліцензій СС, то можна зробити висновок, що ліцензії СС мають двосторонній характер, сторони – ліцензіар та Ви (You), під якою розуміється ліцензіат, – можуть мати граничні межі дозволених дій та заборони щодо вчинення певних дій ліцензіатом.

Отже, ми вважаємо, що вільні публічні ліцензії СС не можна розглядати як односторонній правочин.

Як уже було вказано вище, ДСІВ розглядає вільну публічну ліцензію як загальнодоступний договір приєднання.

Стаття 634 ЦК України передбачає можливість використання договору приєднання в цивільних правовідносинах.

Вільні публічні ліцензії передбачають приєднання до них шляхом учинення певних дій (зокрема, відтворення, модифікації, розповсюдження твору), які виражають волю особи встановити правовідносини, тобто приєднатися до умов вільної публічної ліцензії.

Частина 1 ст. 32 Закону встановлює, що автору та іншій особі, яка має авторське право, належить виключне право надавати іншим особам дозвіл на використання твору будь-яким одним або всіма відомими способами на підставі авторського договору. Використання твору будь-якою особою допускається виключно на основі авторського договору, за винятком випадків, передбачених ст. ст. 21, 22, 23, 24, 25 Закону. Згідно з ч. 1 ст. 639 ЦК України договір може бути укладений у будь-якій формі, якщо вимоги щодо форми договору не встановлені законом.

У ст. 33 Закону встановлено вимоги до договорів на право використання творів. Зокрема, ця норма містить вимогу про те, що договори про передачу прав на використання творів укладаються в письмовій формі.

У ч. 2 ст. 1107 ЦК України передбачено, що договір щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності укладається в письмовій формі. У разі недодержання письмової форми договору щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності такий договір є нікчемним.

Відповідно до норм ст. 207 ЦК України правочин вважається таким, що вчинений у письмовій формі, якщо його зміст зафіксований в одному або кількох документах, у листах, телеграмах, якими обмінялися сторони.

Відповідно до ст. 205 ЦК України правочин може вчинятися усно або в письмовій формі.

Жодної окремої «електронної» форми вітчизняним законодавством не передбачено. Хоча у ст. 207 ЦК України зазначено, що правочин вважається таким, що вчинений у письмовій формі, якщо воля сторін виражена, зокрема, за допомогою електронного засобу зв'язку. Правочин вважається таким, що вчинений у письмовій формі, якщо він підписаний його стороною (сторонами). Відповідно до ст. 3 Закону України «Про електронний цифровий підпис» [27] електронний цифровий підпис за правовим статусом прирівнюється до власноручного підпису (печатки) в таких випадках: якщо електронний цифровий підпис підтверджено з використанням посиленого сертифікату ключа за допомогою надійних засобів цифрового підпису;

під час перевірки використовувався посилений сертифікат ключа, чинний на момент накладення електронного цифрового підпису; особистий ключ підписувача відповідає відкритому ключу, зазначеному в сертифікаті. А відповідно до ст. 6 Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг» [28] електронний підпис є обов'язковим реквізитом електронного документа, який використовується для ідентифікації автора та (або) підписувача електронного документа іншими суб'єктами електронного документообігу. Накладанням електронного підпису завершується створення електронного документа.

Лише в цьому випадку електронний документ може бути визнаний письмовою формою договору.

Погоджуємось із думкою М. Наумко, який вказує на ускладненість одержання й використання приватними особами, котрими є й автори, електронних підписів [1]. Без відповідних електронних підписів такі угоди не можуть бути визнаними електронними документами в розумінні українського законодавства. Вчинення конклюдентних дій у вигляді кліку комп'ютерного пристрою введення в заданому місці не є письмовою формою вчинення правочину, й цю дію не можна вважати підписанням договору.

Таким чином, вільні публічні ліцензії за своєю правовою природою є ліцензійними договорами, проте відповідно до діючого українського законодавства є нікчемними через недодержання обов'язкової письмової форми їх вчинення.

Крім питання невідповідності форми укладення зазначених ліцензій проблемним моментом також є те, що деякі з ліцензій СС (наприклад, СС BY-SA), як нами було зазначено вище, певним чином обмежують права авторів на створення нових похідних творів, а відповідно до ч. 7 ст. 33 Закону України «Про авторське право і суміжні права» умови договору, що обмежують право автора на створення майбутніх творів на зазначену в договорі тему чи в зазначеній галузі, є недійсними.

Відповідно до ч. 2 ст. 33 Закону України «Про авторське право і суміжні права» договір про передачу прав на використання творів вважається укладеним, якщо між сторонами досягнуто згоди щодо всіх істотних умов (строку дії договору, способу використання твору, території, на яку поширюється передаване право, розміру й порядку виплати авторської винагороди, а також інших умов, щодо яких за вимогою однієї зі сторін повинно бути досягнуто згоди). Авторська винагорода визначається в договорі у вигляді відсотків від доходу, отриманого від використання твору, або у вигляді фіксованої суми чи іншим чином. При цьому ставки авторської винагороди не можуть бути нижчими за мінімальні ставки, встановлені Кабінетом Міністрів України (КМУ). Такі ставки встановлені постановою КМУ від 18.01.2003 р. № 72 «Про затвердження мінімальних ставок винагороди (рояльті) за використання об'єктів авторського права і суміжних прав» [29].

Повністю погоджуємось із тезою В. Троцької, яка вказує, що мінімальні ставки винагороди за відтворення (в електронній формі), надання доступу до об'єктів авторського права й суміжних прав відсутні в наведеній постанові. Тому розмір таких ставок може бути визначений сторонами в договірному порядку [30, с. 157].

Однак не можемо не зазначити, що вільна публічна ліцензія може бути безвідплатною, і це необхідно враховувати.

Відповідно до положень ч. 7 ст. 1109 ЦК України за відсутності в ліцензійному договорі умови про територію, на яку поширюються надані права на використання об'єкта права інтелектуальної власності, дія ліцензії поширюється на територію України. Однак враховуючи транскордонний характер мережі Інтернет, більш доцільним було б визначити, що якщо в ліцензійному договорі не встановлено іншого, вважається, що територія, на яку надаються права, поширюється на весь світ.

Відповідно до положень ч. 3 ст. 1110 ЦК України у разі відсутності в ліцензійному договорі умови про строк договору він вважається укладеним на строк, що залишився до спливу строку чинності виключного майнового права на визначений у договорі об'єкт права інтелектуальної власності, проте не більше ніж на п'ять років. Зазначене повною мірою стосується й вільних публічних ліцензій.

Необхідно сказати, що в Україні існував ряд законопроектів, в яких опосередковано пропонувалося регулювати питання використання вільного програмного забезпечення [31; 32; 33]. Однак використання цих об'єктів у вказаних законопроектах обмежувалось органами державної влади, органами місцевого самоврядування, державними установами, державними підприємствами та навчальними закладами державної й комунальної форми власності. У жодному з цих законопроектів не було запропоновано регулювання форми укладення вільної публічної ліцензії.

Висновки. Вільні публічні ліцензії за своєю правовою природою є ліцензійними договорами, проте відповідно до діючого українського законодавства є нікчемними через недотримання обов'язкової письмової форми їх укладення. Необхідно також врахувати особливості вільних публічних ліцензій щодо строку їх дії, території, на яку надаються права, та можливої їх безоплатності.

Враховуючи вищевказане, пропонуємо доповнити ЦК України ст. 1109-1 такого змісту:

«1. Вільна публічна ліцензія – загальнодоступний договір приєднання, який може укладатися в усній або письмовій формі.

2. Суб'єкт авторського права та (або) суміжних прав може зробити публічну заяву про надання будь-яким особам можливості безоплатно використовувати належний йому результат інтелектуальної діяльності на визначених ним умовах і протягом вказаного ним строку шляхом приєднання зазначених осіб до умов вільної публічної ліцензії. Така заява повинна містити текст чи посилання на текст ліцензії. Усі її умови мають бути доступними невизначеному колу осіб і розміщені таким чином, щоб ліцензіат ознайомився з ними перед початком використання відповідного твору.

3. Протягом цього строку будь-яка особа має право використовувати вказаний результат на зазначених умовах.

4. Вільна публічна ліцензія може бути безвідплатною. Умови щодо відплатного або безоплатного використання об'єктів авторського права та (або) суміжних прав визначаються в ліцензії.

5. За відсутності в тексті вільної публічної ліцензії вказівки на строк вважається, що цей строк дії авторського права на відповідний об'єкт інтелектуальної власності вважається укладеним на строк, що залишився до спливу строку чинності виключного майнового права, проте не більше ніж 5 років.

6. За відсутності в тексті вільної публічної ліцензії вказівки на територію вважається, що територія, на яку надаються права, поширюється на весь світ.

7. Суб'єкт авторського права та (або) суміжних прав не має права здійснювати такі дії за наявності діючих ліцензійних договорів, за якими надається виключне право розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності».

Література

1. Бічук А.А. Використання публічних ліцензій відкритого контенту Creative Commons : Проблеми і перспективи в Україні / А.А. Бічук, М.В. Наулко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://creativecommons.org.ua/66>.
2. Наулко М.В. Чи працюють в Україні вільні публічні ліцензії? / М.В. Наулко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://creativecommons.org.ua/236>.
3. Рекомендації щодо застосування вільних публічних ліцензій на використання об'єктів авторського права і суміжних прав [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://sips.gov.ua/ua/recvilnuxpublits.html>.
4. Рекомендації щодо забезпечення правомірності використання комп'ютерних програм вільного користування [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://sips.gov.ua/ua/rozcompprogfree.html>.
5. Федеральный закон Российской Федерации от 12 марта 2014 г. № 35-ФЗ «О внесении изменений в части первую, вторую и четвертую Гражданского кодекса Российской Федерации и отдельные законодательные акты Российской Федерации» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rg.ru/2014/03/14/izm-gk-dok.html>.
6. Category:CaseLaw – CCWiki [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://wiki.creativecommons.org/Category:Case_Law.
7. CC's Next Generation Licenses – Welcome Version 4.0! [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://creativecommons.org/weblog/entry/40768>.
8. What's New in 4.0 – Creative Commons [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://creativecommons.org/Version4>.
9. Жилінкова О. Реалізація прав інтелектуальної власності в Інтернеті за допомогою ліцензій Creative commons / О. Жилінкова [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=3634>.
10. Про Ліцензії Creative Commons [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://creativecommons.org/licenses/>.
11. Какие виды лицензий у Creative Commons? [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://bablaw.livejournal.com/103655.html>.
12. Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) / Creative Commons [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/legalcode>.
13. Attribution-ShareAlike 4.0 International (CC BY-SA 4.0) / Creative Commons [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>.
14. Условия использования – Wikimedia Foundatio [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://wikimediafoundation.org/wiki/Terms_of_Use/ru.
15. Attribution NoDerivatives 4.0 International (CC BY-ND 4.0) / Creative Commons [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/legalcode>.
16. Attribution NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0) / Creative Commons [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/legalcode>.
17. Attribution NonCommercial-ShareAlike 4.0 International (CC BY-NC-SA 4.0) / Creative Commons [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/legalcode>.
18. Attribution NonCommercial NoDerivatives 4.0 International (CC BY-NC-ND 4.0) / Creative Commons [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/legalcode>.
19. About CC0 – «No Rights Reserved» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://creativecommons.org/about/cc0>.
20. CCPlus CC Wiki // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://wiki.creativecommons.org/CCPlus>.
21. Представители ИРИО приняли участие в международном семинаре ЮНЕСКО [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.iis.ru/content/view/546/91/>.
22. Закон України від 23.12.1993 р. № 3792-ХІІ «Про авторське право і суміжні права» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3792-12>.

23. Цивільний Кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
24. Цивільне право : [підручник] : у 2 т. / [В.І. Борисова (кер. авт. кол.), Л.М. Баранова, Т.І. Бегова та ін.]; за ред. В.І. Борисової, І.В. Спасибо-Фатєєвої, В.Л. Яроцького. – Х. : Право, 2011 – . – Т. 1. 2011. – 621 с.
25. Жуковский Т. Правомерность использования программного обеспечения на основании лицензии в электронной форме / Т. Жуковский [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.km-partners.com/ru/presa/833-pravomirnist-vekrystannya-programnogo-zabezpechennya>.
26. Жилінкова О. Реалізація прав інтелектуальної власності в Інтернеті за допомогою ліцензій Creative commons / О. Жилінкова [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=3634>.
27. Закон України «Про електронний цифровий підпис» від 22.05.2003 р. № 852-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 36. – Ст. 276.
28. Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» від 22.05.2003 р. № 851-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 36. – Ст. 275. Постанова Кабінету Міністрів України від 18.01.2003 р. № 72 «Про затвердження мінімальних ставок винагороди (роялті) за використання об'єктів авторського права і суміжних прав» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/72-2003-%D0%BF>.
29. Троцька В.М. Вільні публічні ліцензії та законодавство України у сфері авторського права та суміжних прав / В.М. Троцька // Актуальні проблеми інтелектуальної власності : XVIII міжнар. наук.-практ. конф. (Ялта, 12–16 вересня 2011 р.). – К. : Державна служба інтелектуальної власності України, 2011. – С. 155–160.
30. Проект закону України «Про використання Відкритих і Вільних форм інтелектуальної власності, Відкритих форматів даних та Відкритого (Вільного) програмного забезпечення в державних установах і державному секторі економіки» від 01.12.2005 р. № 2065 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=12883.
31. Проект закону України «Про використання відкритого програмного забезпечення в органах державної влади та органах місцевого самоврядування» від 24.06.2009 р. № 4704 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=35599.
32. Проект закону України «Про внесення змін до Закону України «Про Національну програму інформатизації» щодо використання відкритого програмного забезпечення в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, державних установах, державних підприємствах та навчальних закладах державної і комунальної форми власності» від 23.01.2012 р. № 9745 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=42379.

Анотація

Зеров К. О. Вільні публічні ліцензії в Україні. – Стаття.

Статтю присвячено висвітленню питання розуміння поняття та правової природи вільних публічних ліцензій, їх класифікації, виокремленню їх істотних ознак та місця в системі цивільно-правового регулювання авторських правовідносин в Україні.

Ключові слова: вільні публічні ліцензії, ліцензійний договір, creative commons.

Аннотация

Зеров К. А. Свободные публичные лицензии в Украине. – Статья.

Статья посвящена вопросу понимания понятия и правовой природы свободных публичных лицензий, их классификации, определению их существенных признаков и места в системе гражданско-правового регулирования авторских правоотношений в Украине.

Ключевые слова: свободные публичные лицензии, лицензионный договор, creative commons.

Summary

Zerov K. A. Free public licenses in Ukraine. – Article.

The paper is given by the problem of understanding of free licenses in copyright law, specifying their key features and role in the copyright regulation in legal system of Ukraine.

Key words: free license, license agreement, creative commons.